

جنایت وهابیت و حمایت انگلیس؛ از تخریب بقیع تا قتل عام مسلمانان

شناسه خبر: ۱۴۱۱۱۶ پنجشنبه ۳۰ فروردین ۱۴۰۳ - ۰۹:۵۹

وهابی‌ها با اشغال مدینه مرقد مطهر ائمه اطهار(ع) در بقیع و مرقد های دیگر مانند ابراهیم فرزند پیامبر(ص)، قبر حضرت ام‌البنین (س)، قبه عبدالله پدر پیامبر(ص)، اسماعیل فرزند امام صادق(ع) و قبه همه صحابه و تابعین را بدون استثنا خراب کردند.

به گزارش خبرنگار فرهنگی موج خبر، شخصی به نام ابن تیمیه با نگاهی متأثر از دستگاه فکری بنی‌امیه به احیای اسلام اموی پرداخت و با عرضه قواعدی تنگ‌نظرانه و متحجرانه در حوزه‌های مختلف علوم دینی به ویژه شرک و توحید، صفات خبری خداوند، رابطه عقل و وحی و غیره بنیانگذار جریانی گذشته‌گرا و تکفیری شد. جالب اینجاست که افکار ابن تیمیه از طرف علمای راستین اهل سنت رد شد. او توسط علمای اهل سنت محاکمه شد و در زندان از دنیا رفت.

در دوران معاصر، محمد بن عبدالوهاب احیاگر اندیشه‌های اموی ابن تیمیه شد و در سال 1153 قمری آشکارا به تبلیغ عقاید انحرافی خود پرداخت و با کمک انگلیس، پایه‌های فرقه وهابیت را در میان بیابانگردهای منطقه نجد-شهری میان مدینه و اردن- بنیانگذاری کرد. به این ترتیب او بنیانگذار فرقه‌ای شد که به وهابیت شهرت دارد و البته همچنان از سوی علمای راستین فرقه‌های اهل سنت مردود دانسته می‌شود.

موج خبر به مناسبت سالروز تخریب جانسوز قبرستان بقیع و مزار تعدادی از ائمه اطهار علیهم السلام و بزرگان اسلامی توسط جانبیان وهابی، گوشه‌هایی از جنایت‌های وهابی‌ها در طول فعالیت 280 ساله آنها را بررسی کرده است.

سال 1187 قمری؛ حمله به ریاض و نجد

اولین منطقه‌ای که طعم تلخ جنگ و غارت وهابی‌ها را چشید، شهر ریاض در عربستان سعودی بود. چند سالی قبل از 1187 هجری قمری بود محمد بن عبد الوهاب، بنیان گذار فرقه ضاله وهابیت، با محمد بن سعود که جد آل سعود عربستان است، هم پیمان شد.

همان زمان محمد بن عبد الوهاب و محمد بن سعود که در منطقه درعیه در عربستان ساکن بودند، به قصد غارت و چپاول دارایی‌های مسلمانان به ریاض حمله کردند. این جنگ حدود سی سال طول کشید. دلیل طولانی شدن جنگ هم آن بود که حاکم ریاض قدرت زیادی داشت و وهابی‌ها نمی‌توانستند به سادگی بر آن منطقه مسلط شوند.

تا اینکه در تابستان سال 1187 عبدالعزیز پسر محمد بن سعود لشکر زیادی فراهم کرد و به ریاض یورش برد. حمله آنها آنقدر وحشتناک بود که بسیاری از مردم در این جنگ کشته شدند و بقیه مردم شهر ریاض به همراه حکمران آنجا، همگی ریاض را ترک کردند و به منطقه دیگری به نام احسا پناه بردند. آنها غذا و آبی با خودشان نداشتند، به همین دلیل حدود 400 نفر از فراریان شهر ریاض در بیابان‌های بی آب و علف از تشنگی و گرسنگی مردند.

البته وهابی‌ها و سعود به همین کشتار اکتفا نکردند. آنها با وجود اینکه شهر ریاض را تصرف کرده و تمام اموال موجود در خانه‌های خالی را به غنیمت گرفته بودند، باز هم در بیابان‌ها به دنبال مردم فراری می‌گشتند و هر کسی را که از تشنگی و گرسنگی نمرده بود با شمشیر به قتل می‌رساندند و دارایی‌های شان را غارت می‌کردند. آنها خانه‌های خالی در ریاض را تصرف می‌کردند و همه اموال، اسلحه‌ها، مواد غذایی و وسایل خانه را به غنیمت می‌گرفتند و خانه‌ها و نخلستان‌ها را به تصرف خودشان در می‌آوردند.

نمونه دیگری از جنایت‌های وهابی‌ها در آن زمان در دشمنی با مسلمانان، کشتن مؤذن‌ها بود. درواقع وهابی‌ها از اینکه بر روی منبرها اذان گفته شود و بر پیامبر (ص) یاد شده و بر آن حضرت درود بفرستند، ممانعت می‌کردند. به اندازه‌ای که مؤذن‌ها را می‌کشتند.

در تاریخ نوشته شده که مرد صالح نابینایی اذان می‌گفت و بعد از اذان بر پیغمبر اکرم (ص) درود فرستاد. وهابی‌ها او را دستگیر کردند و به دستور محمد بن عبدالوهاب کشتند.

سال 1214 قمری؛ حمله به نجف

وهابی‌ها در سال 1214 هجری قمری برای اولین بار به عراق حمله کردند و مقصد اصلی یورش آن‌ها حرم مطهر حضرت امیر المؤمنین امام علی (ع) در نجف اشرف بود. در این حمله، عرب‌هایی از ولایت خزاغل مقابل آنها ایستادگی کردند و توانستند حدود سیصد نفر از آنها را بکشند.

یک سال بعد، یعنی در سال 1215 هجری قمری، هم گروه دیگری از وهابی‌ها برای انهدام حرم مطهر حضرت امیر المؤمنین امام علی (ع) به سمت نجف حرکت کردند و این بار هم عده‌ای از عرب‌ها در برابرشان ایستادگی کرده و آنها را شکست دادند. البته حمله به نجف اشرف به همین جا ختم نشد، بلکه تا ده سال بعد از آن هم به طور مستمر ادامه پیدا کرد.

از جمله اینکه در سال 1216 هجری قمری هم وهابی‌ها بعد از حمله وحشیانه به کربلا، به سمت نجف حرکت کردند اما مردم نجف به دلیل آگاهی از کشتار و غارت کربلا با آمادگی به دفا برخاستند. حتی زن‌ها هم از خانه‌ها بیرون آمدند و مردهای خود را تشویق و تشجیع به دفاع می‌کردند تا اسیر وهابی‌ها نشوند. به همین ترتیب بود که وهابی‌ها نتوانستند وارد شهر نجف شوند.

سال 1216 قمری؛ حمله به کربلا

اندیشه تسلط بر اماکن مقدس شیعیان در عراق و غارت آنها، تصویری بود که وهابی‌ها از همان ابتدا در سر داشتند. اما این اندیشه چگونه و بر چه اساسی در بین وهابی‌ها ایجاد شده بود؟

پاسخ این پرسش شاید همان نامه‌ای باشد که از عراق برای سفارت روسیه در ترکیه فرستاده شد که در آن نوشته شده

بود: «در بین وهابی‌ها شهرت داشت که در کربلا ثروت غیر قابل توصیفی وجود دارد که چه بسا مانند آن در خزینه‌ها و گنجینه‌های شاه ایران هم نباشد. چون در طی قرن‌های گذشته هدیه‌های ارزشمندی مانند طلا و نقره و سنگ‌های گران قیمت و هدیه‌های کم نظیر به حرم (امام) حسین علیه السلام آورده شده است. در عین حال همه می‌دانستند که نادرشاه بخش زیادی از غنیمت‌های جنگی‌اش از هند را به ضریح امام حسین علیه السلام و امام علی علیه السلام هدیه کرده است. او حتی ثروت شخصی خودش را هم به آنان بخشیده است. این ثروت‌های بسیار وهابی‌ها را به طمع انداخت تا برای به دست آوردن آن تحریک شوند.»

همان طور که اشاره شد وهابی‌ها برای ورود به نجف اشرف مشکلات زیادی داشتند و هر بار با مقاومت مسلمانان مواجه می‌شدند. اما آنها با لشکر دوازده هزار نفری در سال 1216 هجری قمری توانستند به راحتی وارد کربلا شوند. به این دلیل که در روز حمله وهابی‌ها، مردم شهر کربلا به مناسبت عید غدیر برای زیارت حضرت امیرالمؤمنین امام علی (ع) به نجف رفته بودند و در کربلا تعداد کمی از مردم که عموماً افراد پیر و ناتوان یا کودکان بودند، باقی ماندند.

به همین علت وهابی‌ها به آسانی وارد کربلا شدند و هر کسی را که دیدند کشتند. در آن روز حدود سه هزار نفر از مردم کربلا کشته شدند و دارایی‌های شان که قابل نبود، به غارت رفت. در تاریخ هم نوشته شده که در آن روز دویست شتر با زحمت غنیمت‌های غارت شده را از کربلا خارج کرد. البته در مواردی هم نوشته شده که کربلا در آن زمان حاکمی داشت که رد دفاع از شهر کوتاهی کرده بود.

وهابی‌ها در این حمله، صندوق چوبی مرقد حبیب بن مظاهر را شکستند و سوزاندند و با آن در ایوان طرف قبله حرم، قهوه درست کردند. آن‌ها قصد داشتند صندوق مرقد شریف امام حسین (ع) را هم بشکنند اما چون بر روی آن شبکه‌های آهنی بود موفق به شکستن آن نشدند. البته آنها زمرّد و یاقوت و جواهرات دیگر بر روی مرقد شریف را دزدیدند.

میرزا ابوطالب اصفهانی در سفرنامه خود نوشته است: «هنگام برگشت از لندن و عبور از کربلا و نجف، دیدم که قریب بیست و پنج هزار نفر وهابی وارد کربلا شدند و شعار «اقتلوا المشرکین و اذبحوا الکافرین» سر می‌دادند. آنها بیشتر از پنج هزار نفر را کشتند و زخمی‌ها حساب نداشت. صحن مقدس امام حسین علیه السلام از جسد کشته‌ها پر و خون از بدن‌های سر بریده شده، روان بود. بعد از یازده ماه بار دیگر به کربلا رفتم. دیدم که مردم آن حادثه دل خراش را نقل می‌کنند و گریه سرمی دهند به طوری که از شنیدن آن، موها بر اندام راست می‌شد.»

سال 1218 قمری؛ تخریب آثار بزرگان در مکه

سال 1218 قمری بود که وهابی‌ها بر مکه مسلط شدند و با وقاحت تمام، همه آثار بزرگان اسلام را تخریب کردند. آنها قبه زادگاه پیغمبر اسلام (ص)، امام علی (ع)، حضرت خدیجه (س) و حتی ابوبکر را خراب و با خاک یکسان کردند.

حتی آثار باستانی اطراف بیت الله الحرام و روی زمزم را تخریب کرده و هر چه از صالحین باقی مانده بود از بین می‌بردند. هنگام تخریب هم طبل می‌زدند و رقص و آواز خوانی می‌کردند.

سال 1334 قمری؛ تخریب قبور ائمه بقیع علیهم السلام

بعد از اشغال مکه، وهابی‌ها این بار به مدینه حمله کردند. این اتفاق در سال 1334 هجری قمری افتاد که آنها مدینه را اشغال کردند، مرقد مطهر ائمه اطهار علیهم السلام در بقیع و مرقد های دیگر مانند ابراهیم فرزند پیغمبر اسلام (ص)، قبر حضرت ام‌البنین مادر حضرت عباس (ع)، قبه عبدالله پدر پیغمبر (ص)، اسماعیل پسر امام جعفر صادق (ع) و قبه همه صحابه و تابعین را بدون استثنا خراب کردند.

آن زمان ضریح فولادی ائمه بقیع علیهم السلام در اصفهان ساخته و مدینه حمل شده بود. اما وهابی‌ها این ضریح ائمه بقیع را از روی قبر امام حسن مجتبی، امام زین العابدین، امام محمد باقر و امام جعفر صادق علیهم السلام برداشته و بردند.

قبور عباس عموی پیغمبر (ص) و فاطمه بنت اسد مادر حضرت امیرالمؤمنین (ع) را که با قبور چهار امام همام، در زیر یک قبه بودند هم ویران کردند. هم چنین زادگاه امام حسن و امام حسین علیهما السلام در مدینه، قبور شهدای بدر و بیت الاحزانی را که امام علی (ع) برای حضرت زهرا (س) ساخته بود، تخریب کردند.

سال 1407 قمری؛ کشتار حاجیان ایرانی

نیروهای وهابی رژیم آل سعود در چهارم ذی الحجه 1407 قمری (9 مرداد 1366 شمسی) هزاران نفر از حاجیان بیت الله الحرام را به جرم سر دادن فریاد برائت از مشرکین در مکه به خاک و خون کشیدند و حتی آخوندهای درباری آنها فریاد می‌زدند و می‌گفتند: «اقتل المجوس اقل المشركين؛ مجوس و مشرکین را بکشید». آنها با چوب و هر دست آویزی به جان حاجیان افتادند و آنقدر بر سر آنها می‌کوبیدند تا کشته شوند.

البته کشتن حاجیان به دست وهابی‌ها قبل از این هم اتفاق افتاده بود. نمونه اش در سال 1341 شمسی بود که وهابی‌ها

با حاجیان یمنی که سلاحی برای دفاع نداشتند روبرو شدند. آنها ابتدا به حاجیان امان دادند اما وقتی بالای کوه رفتند و حاجیان در پایین کوه بودند، دهانه توپ‌ها را به سمت حاجیان گرفتند و همه آنها را به جز دو نفر کشتند که ماجرای این حمله وحشیانه توسط همان دو نفر نقل شده است.

بعد از آن سال‌ها تا به امروز جنایت‌هایی در افغانستان، بمب گذاری در حرمین عسکریین و اهواز در سال 1384 شمسی، انفجار 215 کیلوگرم مواد منفجره در حرمین عسکریین و تخریب کامل مرقد مطهر امام هادی و امام حسن عسکری علیهما السلام، تخریب سقف سرداب غیبت حضرت ولی عصر (عج) در یک اقدام تروریستی دیگر، تشکیل گروه داعش و جنایت‌های فراوان بخش‌های دیگری از ظلم این گروه است.

منابع:

- تخریب و بازسازی بقیع به روایت اسناد؛ علی قاضی عسکر
- آثار اسلامی مکه و مدینه؛ رسول جعفریان
- مسیر طالبی؛ ابوطالب بن محمد اصفهانی
- تاریخ حرم ائمه بقیع؛ محمدصادق نجمی

انتهای پیام/

انتهای پیام/